

Budějovičtí Strandlové se nedostali do příbuzenského styku s budějovickou rodinou Zátkovou přímo, nýbrž prostřednictvím dvou rodin - Klavíků a Stulíků, jejichž kolébka stála v druhém dnes největším jihočeském městě, totiž v Táboře. Mezi tábořskými rody v 18. století se objevuje jméno měšťana Václava Jana Stulíka, který se sem přistěhoval, neboť se narodil r. 1739 v Mšeně u Mělníka. Podle tradice byl prý původně českobratrského vyznání a uprchl tajně se ženou, která nesla v nůši bibli, do Německa, později však přestoupil ke katolictví a vrátil se do Čech - snad do Tábora. Zde se v roce 1761 oženil s dcerou tábořského městského radního Kateřinou Huliciovou. V roce 1763 se jim narodil syn Jan Stulík. Když dospěl, měl v Táboře hostinec a byl dvakrát ženat: poprvé r. 1789 v Klokotech s dcerou jiného tábořského měšťana Terezií Klavíkovou, podruhé roku 1801 s Annou, rozenou Nepomuckou. Z tohoto druhého manželství vzešlo 9 dětí, z nichž 6 zůstalo na živu: dcery Anna, Antonie - provdaná za Edmunda z Merklů, místodržitelského radu v Praze, a synové Jan, Vojtěch, Eduard - buquoyský úředník a František.

Anna Stulíková se narodila v Táboře čp. 1 dne 3. září 1802 a provdala se 25. listopadu 1823¹ za Františka Josefa Klavíka (*30. 9. 1798 v Táboře, budějovický starosta v letech 1850 - 1865). V době sňatku nebydli už její rodiče v Táboře, protože otec Jan Stulík přestěhoval se do Českých Budějovic, kde v roce 1810 získal za 24 000 zlatých tehdy největší hotel „u Slunce“. Býval velikým milovníkem hudby a měl též bohatou sbírku starých italských houslí.

Z jeho synů se v Budějovicích uplatnil především František Stulík, narozený 2. dubna 1818 už v Budějovicích „u Slunce“. Vychodiv zde piaristické gymnasium pak po studiích filosofických přes svou touhu po vědě na přání matky, oslepené obchodními úspěchy zetě Klavíka, věnoval se poslušně obchodu. Vyučil se mu u švagra ve Štýrském Hradci, ve Vídni, kde s vyznamenáním absolvoval na technice studium chemie a v Terstu, načež se usadil jako samostatný obchodník v Českých Budějovicích. Jako s osobností veřejně činnou setkáváme se s tímto Františkem Stulíkem v čele české strany v bouřlivém roce 1848. Když budějovická „Slovanská lípa“ odesílala 25. května 1848 projev ke spolupráci své pražské jmenovkyni, mezi 155 podpisů budějovických Čechů je nejen podpis JUC. Jana Stulíka ale i jeho bratra Františka.² Ten se těšil už takové vážnosti mezi Čechy, že byl 7. prosince 1848 zvolen i do výboru budějovické Slovanské lípy, ale této funkce se již druhý den vzdal. O jeho stycích svědčí, že byl i členem pražského sboru „Svornosti“ a Měšťanské besedy v Praze.³ V souvislosti s tímto členstvím po pádu Bachova absolutismu objevuje se opět jméno Františka Stulíka při zakládání českobudějovické Besedy, neboť 28. 8. 1862 sešlo se několik sirotků budějovické Slovanské lípy v zahradě osvědčeného Vlastimila Františka Stulíka u jeho domu „Tivoli“ (blíže vodárny), aby založili český zábavný spolek⁴ a také po ustavení českobudějovické Besedy v prvním jejím výboru r. 1862 - 64 vedle Hynka a Jana Zátky byl i František Stulík. Že ani po odchodu z výboru Besedy Stulík nezůstal v pozadí dokazuje podání policejního ředitelství, ve kterém je označen za jednoho z protivládních činitelů Besedy.⁵

Františka Stulíka nalézáme i mezi účastníky první přípravné schůze dne 1. ledna 1864 ke zrození české Zložny ve městě a následně mezi prvními jejími šedesáti zakládajícími členy. V letech 1868 - 1871 zasedal jako náhradník a pak i jako člen ve výboru Zložny.⁶ Mimo to byl spoluzakladatelem budějovického pěveckého spolku Hlahol a Sokola a také biskup Jirsík v něm našel horlivého pomocníka při zakládání českého gymnasia.

Vedle obchodu a veřejné činnosti František Stulík samozřejmě nikdy nezapomněl na své tužby z mládí. Mluvil česky, německy, italsky, francouzsky, ovládal latinu, cestoval po Anglii, Itálii, Švýcarsku, Francii a Německu. Do svého obchodu kupoval leccos z ciziny, např. francouzský koňak, barvy, štetce nebo i skleněné oči pro preparovanou zvěř na Loveckém zámku Ohrada u Hluboké. K jeho znalostem filologickým družila se však ještě řada sklonů dalších. Stulík byl i nadaným malířem a sochařem, jak dokazuje jím provedená plaketa na kostele sv. Václava, nebo první sokolský prapor jím malovaný. Jeho koníčkem zůstávala vždy chemie, matematika i astronomie. Nejvíce času mu však zabrala záliba ve sběratelství a archeologie, v níž neúnavně bádala dlouho do noci i časně zrána.⁷

¹ Matr. cop. VIII, 329.

² R. Strnad: K dějinám českobudějovické Slovanské lípy, s. 6.

³ O. Stehlík: Slovanská lípa v Č. Budějovicích. Věstník Vlastivědné Společnosti Jihočeské, 1931 a Jihočeský sborník historický, 1938.

⁴ Paměti Besedy českobudějovické (1862 - 1887), s. 5.

⁵ R. Strnad: Z let šedesátých a sedmdesátých. Sborník 50 let Národní jednoty Pošumavské v Českých Budějovicích, s. 26 a článek: 50. výročí úmrtí Františka Stulíka, Národní listy 27. 1. 1940.

⁶ Památník „Padesát let Zložny“, s. 23 a 106.

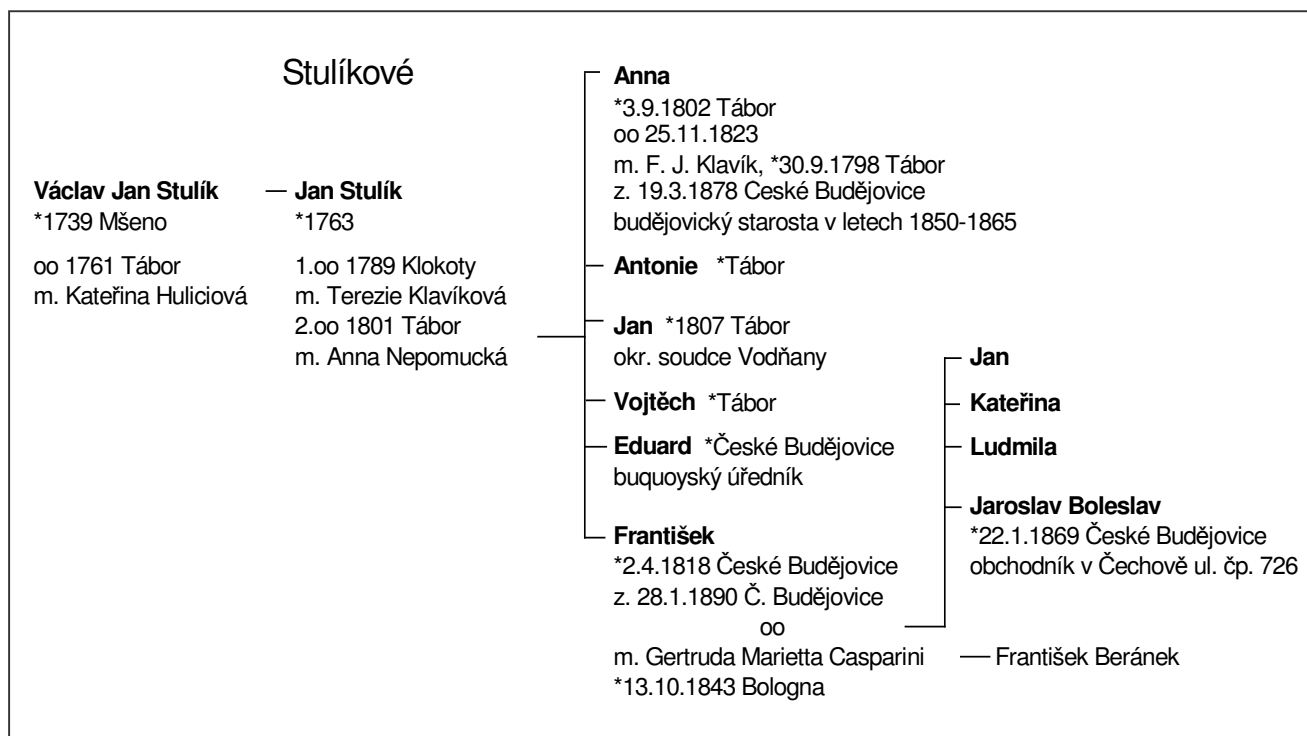
⁷ Z rodinných vzpomínek paní Olgy Balšánkové.

Počátkem sedmdesátých let 19. století podnikal sám výkopy mohyl u Plava a na Doudlebsku, (viz později Památky archaeologické VII, 1866-67, 301 - 306 a XI, 1878 - 1881, 63 - 68)⁸ jsa přesvědčen o jejich staroslovanském původu, i proti skepsi a zdrženlivosti finančníků pražského Národního musea. Po několik roků vždy v létě za přispění plavských sedláků se zde pracovalo na útraty Stulíkovy a když opravdu byly získány bohaté a zajímavé nálezy, autoru myšlenky dostalo se uznání - byl jmenován dopisujícím členem archeologického sboru v Praze a Central-Comission für Erhaltung der Kunst und historischen Denkmäler in Oesterreich. A v neposlední řadě jeho sběratelské vášni děkují i České Budějovice za své museum, jehož se stal spoluzakladatelem, i za střížovskou gotickou Madonu vděčí musejní galerie Stulíkově sběratelství.

Při různých podivínských nápadech a chování Stulíkově, i vylíčených vedlejších zaměstnáních nepřekvapí, že obchod zůstal pro něho vedlejší věcí a že zvláštní bylo i jeho manželství. Oženil se už jako starý mládenec s Italkou Gertrudou Mariettou Casparini (*13. 10. 1843 v Bologni), kterou původně přivedl s nemanželským dítětem Františkem do Budějovic Stulíkův přítel Beránek. Když k ní Beránek své povinnosti nesplnil, Stulík si italskou krasavici vzal. Při jeho neopětované lásce ani jinak Stulíkovy manželství nebylo šťastné. První jejich syn Jan byl šílenec, dcery Kateřina a Ludmila předčasně zemřely na infekci a tak zůstali jenom syn jménem Jaroslav Boleslav Stulík s nevlastním bratrem Františkem Beránkem.

Otec jejich František Stulík zemřel 28. ledna 1890 ve věku 72 let následkem otřesu mozku, zaviněného tragickým pádem ze spuchřelého balkonu své budějovické vily „Tivoli“. Choť jej přežila ještě o řadu let. Další bratr Františka Stulíka, výše zmíněný Jan narozený r. 1807, studoval práva a byl jak zmíněno i činným členem budějovické Slovanské lípy. Za ni také byl spolu s Hynkem Zátkou a F. Mokřým v roce 1848 poslán jako delegát na sjezd Lípy v Praze. V té době byl substitutem (zástupcem v úřadě) magistrátního sekretáře a potom přešel do soudní služby. Zemřel jako okresní soudce ve Vodňanech dne 28. května 1866.

Rodokmen, roč. II, 1947, ed. Karel Vyšín

⁸ Pozn. red. RR: Fröhlich, Jiří: Výročí Františka Stulíka. Výběr z prací členů Historického klubu při Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích, roč. 17, 1980, č. 3, s. 192 a týž: Jihočeská vlastivěda, řada B - Archeologické toulky po jižních Čechách. České Budějovice 1990 (kapitola U zrodu výzkumu mohyl, s. 34 - 36). Biografická literatura - Kovář, Daniel: Budějovické hřbitovy. Malý kulturně-historický průvodce, České Budějovice 2001, s. 42 - 43 (s fotopotrětem F. Stulíka); Sklenář, Karel: Biografický slovník českých, moravských a slezských archeologů, Praha 2005, s. 546;